

Referat fra turen april 2019

Med på turen var: Liljan, Inger-Lise og Laila

Så er vi hjemme igen, efter en fantastisk tur til Bagaciu.

En tur hvor man må sige, at udfordringerne stod lidt i kø.

I Københavns lufthavn, blev det hele lidt stresset, vi skulle flyve fra finger F så vi vidste godt, at det var en meget lang gåtur. Men da de så lige pludselig valgte at sende vores fly af sted ½ time før, blev det lige pludselig en meget lang løbetur. Vi endte med at blive de næst sidste der kom ombord, men vi nåede det.

Vel ankommet til Sibiu, skulle vi hente vores bil. Vi fik en Dacia Duster, og lad mig sige det sådan, vi var ikke helt gode venner, og nåede heller ikke helt, at blive det inden vi skiltes ad.

Vi nåede Bagaciu kl. 02:30 og for at det ikke skulle være løgn blev vi stoppet af politiet lige ved byskiltet, de skulle se alle mine papirer og bilens papirer og vide hvor vi skulle overnatte, de var en krig om det og da jeg spurgte, om vi havde gjort noget forkert, sagde de nej, de skulle bare kunne bevise over for deres boss, at de havde lavet noget den nat. Vi kunne have kvalt ham. Da de endelig lod os gå, skyndte vi os, at hoppe i seng for vi havde aftalt med Susi, at vi skulle begynde at arbejde allerede kl. 10.

Susi havde mere end travlt, vi kom mandag nat, Andreea og hendes forlovede Christian kom et par dage før, og torsdagen efter vi ankom, kom Christians forældre på deres første besøg i Bagaciu. Der skulle kokkereres, ordnes værelser og haven skulle også stråle. Det meste af tiden var det Susi der tolkede for os, men indimellem byttede hun med Andreea. Lørdag ville skæbnen, at Susi faldt og ikke kunne støtte på sin ene fod. Søndag morgen rejste Andreea tilbage til Østrig.

Der stod vi så, men 11 besøg der skulle klares. Vi var nok lidt i panik, vi ledte forgæves i hele byen efter en der kunne hjælpe os, men alle var i kirke så der var intet at stille op.

Det ene af vores besøg var hos Harrys (Susis søn) kones tante, der vidste vi at Harry og hans kone talte engelsk. Harry har aldrig været fan af vores arbejde, så kæmpe stor var overraskelsen, da han tilbød sin hjælp. Hvor jeg dog elskede Harry i dette sekund og han gjorde et godt stykke arbejde, desværre kunne han ikke hjælpe hele dagen, så nogle af dem der er godt gående, blev bedt om at komme op i Susis stue. Det sidste besøg var nok det sjoveste, for der havde vi kun min telefon til hjælp. Vi fandt en app der kunne oversætte en samtale, det tog sin tid, og ind imellem kom der nogle sjov resultater ud af det, men det lykkedes.

Det var så lidt om vores udfordringer, nu til den mere alvorlige del af vores besøg.

Jeg vil igen starte hos Martin. Da vi kom i september, havde Martin købt en Cola som vi skulle have en tår af, vi var på det tidspunkt så proppet af søde sager, at vi sagde nej tak. Det er det værste vi nogensinde har gjort i Bagaciu. Nu tænker I nok, som vi gjorde der tilbage i september, åh herre gud hvor slemt kan det være. Det var meget slemt. Martin som aldrig før har budt på noget, blev selvfølgelig dybt skuffet. Det var så forkert af os, og det skulle ikke ske igen. Martin havde igen købt Cola og denne gang sagde vi pænt ja tak. Martin var så glad og stolt. Han har det ikke godt, hans fødder gør så ondt. Lægen har foreslået ham, at komme til fysioterapi,

men det vil han ikke, fordi han skal derind 10 dage i træk, og så kan han ikke arbejde i de dage. Han har heller ikke penge til bussen, dem tilbød vi at hjælpe med, men han var ikke til at få til at ændre mening.

Han har en søster i Spanien, hun har igen sidste vinter inviteret ham til at bo hos hende i 3 måneder. Dette havde han da heldigvis sagt ja til.

Martin er lige blevet bedstefar, hvilket han naturligvis var mega stolt af.

Hos Ludovica var tingene som det plejer. Hun er meget deprimeret. Hun har været indlagt på hospitalet 3 gange denne vinter. Der har været en meget slem influenza i Rumænien, faktisk er mange i Bagaciu bukket under for denne og er faktisk flere døde af den.

Ludovica har en hel del vand i benene.

Når vi besøger hende, prøver vi altid at få hende til at grine, hvilket faktisk går forrygende godt.

Jeg er nok ikke den bedste til at tage imod ros, men denne gang sagde Ludovica noget som gik lige i mit hjerte. Hun sagde "Hvis bare du var her hver dag Laila, så ville jeg ikke mere være syg."

Uha det var store ord, jeg kvitterede med en indbydelse om at flytte hjem til mig, men det turde hun ikke, for vi kan jo ikke tale sammen uden en tolk.

Jeg har sagt det før, men siger det igen, der er så mange ensomme mennesker i Bagaciu, men de kan ikke finde ud af at gøre noget sammen, måske er der snart hjælp at hente, mere om det senere.

Hos Valeria forstår de at lave forretning. Da vi kom, var der masser af mennesker uden for huset, de var nemlig i gang med at sælge kyllinger, mange kyllinger. De har nu 2 køer og 5 grise, den ene af disse grise er det

grimmeste jeg nogen sinde har set, den er smask fed orker ikke en gang at rejse sig for at æde.

og

De er begyndt at lave ost af komælkk. Vi fik et stort stykke i gave. Det smagte dejligt, men manglede lidt salt.

Valeria har det ikke så godt, hun er meget svimmel, da vi spørger ind til dette, er det måske ikke så mærkeligt, hun drikker næsten intet og spiser ikke salt.

Hun får besked på, at hvis hun vil have det bedre, så skal der noget mere væske ned, ellers ender det her helt galt. Hun hører hvad vi siger, men det store spørgsmål er, gør hun noget ved det.

Vi tager hatten af for denne familie, selv om alle er mere eller mindre kroniske syge, så tager de ansvar for deres eget liv, de prøver hele tiden at gå nye veje.

Valeria fortæller, at det har været en lang vinter, men hun har fået læst en masse, ikke romaner eller krimier, nej Valeria læser kun i bibelen.

Hos Otilia er det den samme plade der kører, hun har været indlagt 2 gange i vinter. Hun har for højt blodtryk og dårligt blodløb. Hun sover ikke godt, fordi hun tænker for meget.

Jeg ved godt hun er 90 år, men hun er ind imellem lidt af en strid madamme, denne gang prøvede vi at vise hende, at hun skulle vippe med fødderne, for at få gang i blodløbet, men det kunne hun ikke, for hendes ankler var blevet stive, men sjovt nok var det kun når hun sad sammen med os, når hun gik, var der ikke noget.

Hendes 73-årige plejesøn sover heller ikke godt om natten, han står op mange gange for at se til Otilia.

Det er nok lidt af et under, at Lidia stadig er her, det var ikke det vi forventede da vi tog hjem i september. Hun ser ikke godt ud, hun er blev så tynd og indfalden i hovedet. Hun kan næsten ikke gå, for kræften raser i hele hendes krop. Hun lever gevaldigt op, når vi kommer og fortæller sjove historier fra hendes ungdom, hun er en skæg dame og har i sine unge dage været en meget livlig ung dame. Jeg tror vi alle nyder hendes fortællinger.

Jeg er sikker på, at havde hun ikke fået sit barnebarn for 3 år siden, så havde hun aldrig klaret den så langt, hun elsker ham ubetinget og fortæller med glæde i stemmen, at han kommer ind til hende for at hente hende ud og lege i haven.

Hos Victoria er de igen alene hjemme, børn og børnebørn er i Tyskland. Victoria har det ikke godt, men denne gang har hendes mand det endnu værre, han er en elskelig fyr, altid i godt humør, men ikke nu, han har røde øjne og ligner en der kan bryde sammen hvert sekund. Vi spørger Victoria hvordan det går med at huske, fint svarer hun, men hendes mands ansigtsudtryk giver et helt andet svar.

Vi giver ham rigtigt meget opmærksomhed, holder i hånden og krammer. Da vi kommer på vores andet besøg, ser han lidt bedre ud. Men han er vist på hårdt arbejde.

Hos Irina går det godt. Pensionen efter Emil er faldet på plads.

Irina har fået en ny kæreste, som kommer fra Bukarest, han kommer på besøg i morgen, men der er vi desværre taget hjem.

I må undskylde mig, men jeg vil ikke fortælle mere om Irina. Vi havde en meget lang snak med hende, og alt hvad vi troede vi vidste om Irina og Emil, blev slået i stykker.

Vi mener, at dette er så personligt, at det holder vi for os selv.

Jeg beklager.

Petru er en historie for sig selv. Vi møder ham ude på gaden, han har fået en lille el scooter. Det er fantastisk for ham, nu kan komme lidt rundt i byen. Den er så sød denne lille racerbil, den har 2 indstillinger af farten, der står ingen km/t, men der er et billede af en skildpadde og en hare.

Han har så mange udfordringer, at det er utroligt, at han orker at blive ved med at kæmpe. Han har fået en protese, men kan ikke bruge den, fordi hans dårlige hænder ikke kan holde ham oppe.

Han har fået en hospitalsseng fra plejehjemmet, det gør det noget lettere for ham at komme ind og ud af sengen.

Han har fået en ny kørestol fra hospitalet, den er rigtig fin, men meget hård ved hans hænder, vi kører en tur til Targu Mures og køber et par cykelhandsker til ham, de er lidt svære at få over hans krumme fingre men det lykkes og han bliver glad.

Han har stadig mange smerter i sit amputerede ben, men spejlterapien som vi lærte ham sidste gang virker, så det er jo helt fantastisk.

På grund af hans kræft, har han kateter, det skal skiftes hver 3. uge i Tarnaveni. Da Petru ikke kan komme med bussen derind, må de leje en bil, det koster dem 45 Lei pr. gang, penge som de ikke har. Der ud over, er det nødvendigt, at minimum 2 personer skal med ham derind, fordi og hold nu godt fast, lægen som skal skifte kateteret har konsultation på anden sal, og på hospitalet er der ingen elevator, men det er ikke lægens problem, det er Petrus problem. Hvad gør man så. Man tager 2 mand med så de kan bære ham op til anden sal. Undskyld mig, man kan denne her hr. doktor ikke lette sin brede popo og komme ned til Petru, det her er virkelig den mest latterlige historie vi længe har hørt.

Petru har en høj pension, men når hans medicin er betalt, er der 100 Lei tilbage, af disse skal 45 Lei bruges til at betale for, at leje en bil når han skal på hospitalet. Vi træffer en rask beslutning, vi giver han 500 Lei ekstra til at dække disse besøg.

Petru bor sammen med sin søn, som har den samme sygdom som sin far, sin svigerdatter og deres lille dreng på lidt over 1 år.

Jeg kan ikke lande være med at tænke på sønnen, han passer sin far og ser hvor han lider, velvidende at det en dag nok bliver hans tur, hold op hvor må det være hårdt. Jeg ser det ikke, men Liljan og Inger-Lise ser det, der er allerede nu små tegn på, at denne skønne lille dreng der løber glad omkring, nok også er ramt.

Fantastisk familien, godt de har hinanden, den her kamp kan ikke vindes, den kan overleves, men kun fordi de står sammen skulder ved skulder og har en jernvilje.

Hos Denisa og Virgil ser ting lysere ud. Parpierne er gået i orden, Virgil er blevet Denisas plejefar, men pengene er ikke kommet endnu.

Mihaj på kommunen er trådt i karakter og hjælper dem meget, Virgil har fået job i Tyskland med at trække asparges, han skal være væk i 2 måneder, men når han kommer hjem, har han penge nok til, at taget på huset kan blive lavet så det ikke regner ned.

Denisa flytter op til Mariana mens hendes far er væk.

De har været til psykolog og det har været rigtigt godt for dem begge to. Der er kommet en helt anden ro på.

Vi har en rigtig skæg oplevelse, da vi besøger dem. Denisa har været lidt ked af, at gå i skole, det er der måske ikke så meget at sige til, livet har været hårdt for hende i lang tid og der skal jo komme en reaktion.

Vi tog lige den velkendte snak med hvor vigtig skolen er osv. Vi nærmede os også snakken om, at hvis man ikke går i skole, kan der meget vel ske det, at man bliver gravid fordi man ikke har andet at lave. Normalt når vi tager disse snakke, ser de ung ned i gulvet og forældrene op i loftet, men ikke her, her kiggede far og datter hinanden i øjnene og sagde, at den snak havde de haft. Jeg var ved at ryge ned af stolen, en enlig far i Rumænien der har talt med sin datter om disse ting og ovenikøbet også fortalt om prævention. Lad os få nogle flere enlige fædre i Bagaciu måske der så også vil komme lidt færre børn.

Det er så dejligt at se at de er på vej fremad.

Hos Elza og hendes mand er de stadig i krig med sønnen og svigerdatteren. Elza har jo ikke meget sprog tilbage, men når hun taler om sønnen og svigerdatteren så visker hun, ingen ved rigtigt hvad hun siger men det er i hvert tilfælde ikke noget de unge må høre.

De ser begge bedre ud og Elza bliver rigtig glad for at se os, hun har besluttet sig for, at hun vil med mig hjem. Det kunne være hyggeligt, men i længden måske lidt anstrengende. Da jeg fortæller hende, at der er koldt i Danmark, opgiver hun tanken igen.

Jeg tager et billede af Elza og hendes mand og viser det til Elza det får hende til at grine vildt og uhæmmet, mens hun sidder og tager sig til hovedet og holder sig for øjnene.

Nogle mennesker kan få mig helt op i det røde felt. En af dem er Timi. Undskyld men i det efterfølgende kommer jeg nok til at lyde som en dum kælling.

Efter vores tur i september, så I nogle billeder af hendes hus og alle revnerne i det. Det er forfærdeligt ingen tvivl om det. En aften i januar er hun gået i seng og pludselig styrter den ene mur i huset sammen, forfærdeligt men heldigvis kommer hun ikke noget til.

Hun bor hele vinteren i huset, som jo ikke har meget varme og læ at give, forfærdeligt.

MEN da vi kommer, bor hun stadig i huset, som er livsfarligt at opholde sig i.

Ved siden af hendes søns meget store hus er der en lille bolig, hun bor Timi når sønnen og familien er ude og rejse og hun skal passe hus.

Vi spørger hende, om hun ikke har spurgt om hun må flytte ind i det lille hus, det har hun ikke, for hun har tænkt sig at genopbygge sit eget hus, her er det så jeg ser rødt for første gang, kun et fjols kan bare drømme om, at dette hus kan genopbygges, det kan ikke lade sig gøre.

Vi sender hende til hendes søn for at tale med ham om hvordan verden ser ud. Hun kommer tilbage og fortæller, at det ikke kan lade sig gøre, for hans kone er jo udlænding. Magen til bavl har jeg aldrig hørt.

Lur mig hun har ikke spurgt. Der er så også lige noget hun har glemt at fortælle, hun har faktisk også 2 piger, hvoraf den ene vist er ved muffen.

Mennesker som Timi kan gøre mig skør, hun prøver på ingen måde, at tage ansvar for sig selv og sit liv, eller det er nok ikke helt rigtigt, hun træffer mange beslutninger for sit liv, de er bare alle sammen urealistiske og gør kun hendes liv værre og værre.

Hun skylder igen i by og på land, vi kan ikke blive ved med at redde hende og denne gang er det slut, hun får det hun plejer og så må hun se at komme på banen og tage ansvar.

Undskyld men sådan er vores arbejde også en gang imellem.

Turens værste besøg er hos Romana. Hun sidder lille bitte med benene oppe i sofaen. Hun har det så skidt og græder. Hun har så mange smerter og kan ikke blive bevilliget morfin, fordi hun ikke har kræft.

Hun har haft brækket hoften i vinter, men de tør ikke lægge hende i narkose, så hun må bare lide.

Hun har blackout og hallucinationer.

Det er så uværdigt, at et menneske skal lide så meget som hun gør, det er barskt at sige det, men havde hun været en hund havde nogen forbarmet sig over den for lang tid siden og gjort en ende på det hele.

Men hun er ikke en hund, hun er Romana og bor desværre i det forkerte land.

Hendes ellers så stærke svigerdatter stor tuder og er fortvivlet. Ingen af os er misundelige over det, hun hver dag er øjenvidne til.

Romana græder også fordi hendes bror er død, og fordi hun ikke kunne besøge ham, græder over at der er nogle der har stjålet dæk og slange på hendes kørestol.

Vi prøver at trøste så godt vi kan, men det er svært.

Senere får vi løst et enkelt problem, Harry får klunset 2 dæk og 2 slanger fra en gammel kørestol.

Et besøg som dette er noget af det værste der findes, det er så psykisk hårdt, at det lige pludseligt også bliver meget svært for os.

De billeder vi så i Romanas hus forsvinder aldrig, de vil for altid sidde på vores nethinder, de tårer som en af os måtte af med bag efter, tørrer ind på kinden, men følelsen sidder for altid i vores hjerter.

Her hos Romana kom vi i et stort dilemma. I min kuffert lå, den morfin som måske kunne tage hendes smerter. Skulle vi fortælle dem om morfin, for så derefter, at "komme til" at tabe nogle på gulvet. Skulle vi bryde Rumænske love og regler, og dermed hjælpe et menneske ud af smertehelvede. Jeg ved godt med mig selv, hvad jeg ville have gjort, men det var ikke det jeg gjorde. Det er et forfærdeligt dilemma, men jeg turde ikke, tænk hvis der var nogle der fik nys om det og ikke kunne holde mund. Jeg erkender det gerne, jeg var en kylling. Men en kylling med meget ondt i hjertet.

Hos Vilma gik tingene som de plejer, hendes blodtryk dykker meget voldsomt nogle gange så hun måler det hver dag.

Familiens børn kommer forbi hver dag og bare for at sige hej. De kæmper om at få lov til at sove hos hende. Hun vil gerne invitere på aftensmad, men vi må pænt takke nej denne gang, for der skal helst en tolk med, og det kunne ikke lige lade sig gøre.

Hos Marianna er der som altid knald på, hun farer rundt og da rygget løb, at vi var kommet, måtte hun bare i gang med at bage kager. Vi fik serveret kage ved første besøg, og så fik vi ellers 42 stykker kage med hjem. Det er en rigtig dejlig kage, men 42 stykker det er der jo ingen der kan spise. Ved andet besøg havde hun så lige bagt en anden kage, af den fik vi 11 stykker med hjem.

Hver gang vi besøger Bagaciu er der kage orgie, men denne gang har slået alle rekorder. Det har været helt ude i skoven, det er noget af et under, at vi ikke har taget 5 kilo på.

Hos Cristina og Camelia fandt vi Magda og hendes drenge hjemme. Hun fortalte at Cristina og hendes mor stadig bor hos Cristinas bedstemor. Hun klarer skolen rigtigt godt og er glad. Det er så dejligt at høre, hun er endda så glad for skolen, at hun overvejer at læse 3 år mere, det var ikke lige det vi forventede, da vi for år tilbage pressede på for at få hende i skole igen. Magda fortalte, at hun og hendes mand vi prøve at starte et nyt liv, de har besluttet at flytte til Tyskland. Hvordan det kommer til at gå det er der ingen der ved men vi håber at det kommer til at gå dem godt.

Så mangler vi vist kun 2

Den ene er Maria, hold nu helt op hun er skidt. Hun bliver rigtig glad for gaverne fra sin sponsor. Men det er nok også det eneste positive derfra.

Hun trækker vejret rigtigt dårligt, hun har fået en ny spray, men ingen har fortalt hende hvordan den virker.

Vi får vist hende det og da hun får et hiv der går det lidt bedre. Vi er sikre på, at hun hyperventilerer så vi får lært hende tricket med at trække vejret i en pose og det hjalp hende.

Hun er lige kommet hjem efter 10 dage på hospitalet, op til jul var hun indlagt 20 dage begge gange fordi hendes sukkersyge er ude af kurs.

Hun fortæller at hun er totalt stresset, fordi hendes datter som bor i Tyskland, er syg. Hun har haft brystkræft, og er erklæret rask, men nu er kræften tilbage denne gang i hendes rygsøjle.

Vi kan trøste, vi kan holde i hånden, men nogle gange er det bare ikke nok. Vi har nu flere gange arbejdet sammen med psykologen Simona, vi foreslår Maria at det ville være godt for hende. Til at begynde med, syntes hun nok det er lidt flovt, men da vi fortæller, at hun ikke er den eneste og at det på ingen måde er flovt siger hun ja. Heldigvis siger Simona også ja. Så nu bliver det spændende at se om Maria får det bedre.

Det sidste hus vi mangler, er Paulina. Åh jøsses, de aftaler vi lavede med borgmesteren i september omkring hendes hus, er ikke helt blevet udført. Der er kommet rør på komfuret, men det er så det.

Hendes hus revner mere og mere og en dag får hun det i hovedet. Vi tager nogle billeder og viser til Mihaj, han syntes ikke det er helt sjovt at kigge på, og siger meget stille, at der jo er risiko for at hun bliver slået ihjel. Han vil tale med borgmesteren igen.

Hun har hele vinteren været på hug i haven når hun skal på potten. Det er ikke til at holde ud, så vi drøner rundt i Targu Mures for at finde en pottestol eller en voksen potte, så kan hun i det mindste gøre det hun nu skal gøre indenfor, og så vil vi finde en der kan grave et hul i haven, som hun kan tømme den i, men det hele falder fra hinanden, der er ikke en potte at opdrive.

Paulina er på spanden, hun henter vand i brønden, men brønden er næsten tør og der ligger alt muligt mærkeligt dernede, jeg må nok erkende, at jeg ikke ville drikke så meget som en dråbe af det, det gør hun så heller ikke pt. Men det betyder, at hun må hente vand hos sin søster, en god gåtur med fyldte vandflasker. Vi køber en masse vand på flaske til hende, de rækker ikke for evigt, men så har hun til de dage hun ikke orker gåturen.

Paulina elsker chips, en helt speciel slags chips der smager af ingenting, vi køber også en masse poser til hende, det var bare det bedste.

Vi køber også lidt mælk, marmelade og Sakuska så er der lidt i huset.

Paulina er i godt humør denne gang, Moise er nu ikke mere gift med den fattige Ungarske kone, nej nu er han i Israel, sammen med Paulinas forældre, Paulina vil gerne ned til dem, hun har set nogle billeder og der skulle være så smukt. Hun vil gerne ud og bade i havet.

Jeg ved det er hårdt og det kommer til at gøre ondt, men for lille Paulinas skyld, så håber jeg at hun snart tager på sin sidste rejse, så hun kan komme ned til det smukke land og igen være sammen med dem hun elsker og savner så meget.

Ud over dem vi hjælper, besøger vi jo også lidt andre, som sætter pris på vores tilstedeværelse. Vi besøgte Ilianias familie, men der var ikke mange hjemme, de fleste var taget til Tyskland for at arbejde. Jeg havde hæklet en stor giraf til Ilianans oldebarn som også hedder Iliana, den var hun lidt bage for, men det endte da med, at hun lige turde røre den med en finger.

Vi besøgte Paulinas søster Irma, selvfølgelig havde vi inden afgang lige været en tur i Irma og købe lidt chokolade med hendes navn på. Det var stort.

Den ene dag blev vi inviteret med Susi og resten af familien med på udflugt. Vi sagde ja tak, det var dejligt at komme lidt væk fra det hele. Vi skulle se en saltmine, en keramik landsby og ud og spise fisk.

Vi var mange så vi måtte af sted i 3 biler. Liljan Inger-Lise og jeg skulle køre bagerst. Vi vidste ikke hvor vi skulle hen, så det var bare at følge de andre. Aldrig i mit liv har jeg været så stresset, der blev godt nok kørt stærkt, alt for stærkt. Vi nåede aldrig saltminen, men det var en hyggelig dag, bortset fra farten. Da vi skulle hjem bad vi de andre køre, jeg magtede ikke en biljagt mere.

Om natten gik alt galt for mig, hver gang jeg prøvede at lukke mine øjne, kørte jeg bil, der kom hele tiden børn, hunde, køer eller huller i vejen på tværs af min kørsel, jeg troede jeg var ved at blive skør. Næste morgen knækkede filmen, jeg tudede, jeg var bare fyldt op, at dårlighed, elendighed og fattigdom.

Heldigvis var det lige den dag vi skulle til Simona, og da hun høfligt spurgte hvordan det gik, kom tingene væltende, men det kunne næppe være sket et bedre sted end hos psykologen.

Simona trængte også til luft, hun fortalte, at hun havde måtte sige sit job op, et kæmpe nederlag. Simona kommer fra fattige kår, men hun ville bare have en uddannelse, være i stand til at forsørge sig selv og sin familie. Et mål hun nåede.

Hun fik job i Targu Mures, I der har været der ved, at de har nogle ækle skorstene. Det der kommer ud der, er åbenbart ikke så sundt, mange mennesker der bor i området, er hårdt ramt af sygdom og derfor er området blev et hårdbelastet område, med mange skadede mennesker.

Det kontor hvor hun arbejdede lå på en grund som er stærkt forurenet, dette kunne hun ikke tåle, derfor måtte hun forlade sit job.

Hun fortæller, at hun gerne vil gøre noget for Bagacius indbyggere, der er for mange ensomme mennesker, unge der ikke kan finde et ståsted i livet og mange andre problemstillinger.

Wow lige min ånd, fedt at der endelig er nogen dernede fra der vil gøre noget.

Mit forslag til hende er gå til Mihaj, få ham med på ideen, det vil hun gøre.

Vi skal til møde med Mihaj før vi tager hjem og jeg fortæller ham med glæde i stemmen om Simonas ide, og beder ham om at hjælpe hende. Han kender godt Simona, de har før arbejdet sammen. Han kan godt lide hende og syntes hun er dygtig.

MEN det sidste han siger til mig er lige ved at få mig til at eksplodere, "nu er det jo sådan, at for at kunne lave noget arbejde som dette skal man have praktiseret i 10 år".

Her står der en ung dame, som vi ved er skide dygtig, her er der en by, hvor rigtigt rigtigt mange mennesker har brug for hjælp, kan det da for den da, ikke være lige meget, bare hun kan gøre en forskel for 1 menneske, så er det en kæmpe sejr.

Hvad kan vi ellers fortælle om byen.

Hotellet er åbent igen. Jeg beklager meget men jeg kan ikke huske navnet på det. Om man kan bo der ved jeg ikke, men man kan spise der i weekenden. Det var vores plan at spise der en aften, men planer i Bagaciu holder ikke altid, det gjorde denne her heller ikke. Men vi sneg os derind en aften og var en tur i kælderens. Det ligner sig selv, men det dufter ikke som i gamle dage, nu lugter der af mug. Så det var måske meget godt planen røg.

Tilbygningen på skolen er nået rigtigt langt, det bliver super flot.

1000 tak for en fantastisk dejlig tur, for mange gode grin, og et godt sammenhold og samarbejde.

Laila